

Γιώργος Σεφέρης: Αργοναύτες

ΕΠΟΠΤΕΙΑ

Ζώντας ανάμεσα στα ερείπια

<https://epopteia.gr/162/g-seferis-argonaftes/>

Άπό: Ποιήματα, έκδ. ΙΚΑΡΟΣ, 20η έκδ., Αθήναι 2000

Καὶ ψυχὴ

εἰ μέλλει γνῶσεσθαι αὐτὴν

εἰς ψυχὴν αὐτῇ βλεπτέον:

τὸν ξένο καὶ τὸν ἐχθρὸ τὸν εἶδαμε στὸν καθρέφτη.

Ἦτανε καλὰ παιδιὰ οἱ σύντροφοι, δὲ φώναζαν
οὔτε ἀπὸ τὸν κάματο οὔτε ἀπὸ τὴ δίψα οὔτε ἀπὸ τὴν παγωνιά,
εἶχανε τὸ φέρισμο τῶν δέντρων καὶ τῶν κυμάτων
ποὺ δέχονται τὸν ἄνεμο καὶ τὴ βροχὴ
δέχονται τὴ νύχτα καὶ τὸν ἥλιο
χωρὶς ν' ἀλλάζουν μέσα στὴν ἀλλαγὴ.

Ἦτανε καλὰ παιδιὰ, μέρες ὀλόκληρες
ἴδρωναν στὸ κουπὶ μὲ χαμηλωμένα μάτια
ἀνασαίνοντας με ρυθμὸ
καὶ τὸ αἷμα τους κοκκίνιζε ἓνα δέρμα ὑποταγμένο.
Κάποτε τραγούδησαν, μὲ χαμηλωμένα μάτια
ὅταν περάσαμε τὸ ἐρημόνησο μὲ τὶς ἀραποσυκιᾶς
κατὰ τὴ δύση, πέρα ἀπὸ τὸν κάβο τῶν σκύλων
ποὺ γαβγίζουν.

Εἰ μέλλει γνῶσεσθαι αὐτήν, ἔλεγαν
εἰς ψυχὴν βλεπτέον, ἔλεγαν
καὶ τὰ κουπιὰ χτυποῦσαν τὸ χρυσάφι τοῦ πελάγου
μέσα στὸ ἡλιόγευμα.

Περάσαμε κάβους πολλοὺς πολλὰ νησιὰ τὴ θάλασσα
πού φέρνει τὴν ἄλλη θάλασσα, γλάρους καὶ φώκιες.
Δυστυχησμένες γυναῖκες κάποτε μὲ ὀλολυγμοὺς
κλαίγανε τὰ χαμένα τους παιδιὰ
κι ἄλλες ἀγριεμένες γύρευαν τὸ Μεγαλέξαντρο

καὶ δόξες βυθισμένες στὰ βάθη τῆς Ἀσίας.
Ἄράξαμε σ' ἀκρογιαλιὲς γεμάτες ἀρώματα νυχτερινά
μὲ κελαηδίσματα πουλιῶν, νερὰ ποῦ ἀφήνανε στὰ χέρια
τὴ μνήμη μιᾶς μεγάλης ευτυχίας.
Μὰ δὲν τέλειῶναν τὰ ταξίδια.
Οἱ ψυχές τους ἔγιναν ἕνα μὲ τὰ κουπιά καὶ τοὺς σκαρμοὺς
μὲ τὸ σοβαρὸ πρόσωπο τῆς πλήρης
μὲ τ' αὐλάκι τοῦ τιμονιοῦ
μὲ τὸ νερὸ ποῦ ἔσπαζε τὴ μορφή τους.
Οἱ σύντροφοι τέλειωσαν μὲ τὴ σειρά,
μὲ χαμηλωμένα μάτια. Τὰ κουπιά τους
δείχνουν τὸ μέρος ποῦ κοιμοῦνται στ' ἀκρογιάλι.
Κανεὶς δὲν τοὺς θυμᾶται. Δικαιοσύνη.